

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/363/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413206134
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Nemčeková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5413206134.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, členov senátu JUDr. Martiny Nemravovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 264 29 705, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: G. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX J. W., zastúpenej právnym zástupcom JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., advokátom, so sídlom ul. J. F. XXXX/X, XXX XX J. W., v konaní o zaplatenie 379,51 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7C/145/2013-181 zo dňa 13. októbra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7C/145/2013-181 zo dňa 13. októbra 2014 potvrdzuje.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania za trovy právneho zastúpenia v sume 87,02 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu žalovanej, advokáta JUDr. Petra Škerlíka, CSc., ul. J. F. XXXX/X, XXX XX J. W..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že mu bol dňa 28.03.2013 doručený návrh žalobcu na uplatnenie pohľadávky podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach nízkou hodnotou sporu (Ú.v. EÚ L 199, 31.7.2007, s.1) (ďalej aj len „Nariadenie“). Návrhom sa žalobca domáhal voči žalovanej zmenkovej sumy vo výške 379,51 Eur, zmenkového úroku vo výške 0,25% denne zo zmenkovej sumy 716,71 Eur od 31.01.2010 do 02.11.2010, čo predstavuje 494,54 Eur a zo sumy 379,51 Eur od 03.11.2010 do zaplatenia, 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy 716,71 Eur od 06.05.2010 do 02.11.2010, čo predstavuje 21,38 Eur a zo sumy 379,51 Eur od 03.11.2010 do zaplatenia, ako aj zmenkovej odmeny vo výške 2,39 Eur a náhrady trov konania. K návrhu pripojil zmenku, ktorej vystaviteľkou je žalovaná s tým, že ako miesto vystavenia zmenky je uvedený Ružomberok, dátum vystavenia zmenky je uvedený 4. septembra 2009 a v časti "zmenková suma" je uvedené 716,71 Eur a v časti „zmenkový úrok 0,25% denne od“ je vyplnený dátum 31. januára 2010. Ďalej je na zmenke uvedené: zaplatím za túto zmenku pri predložení na rad: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sro, vložka číslo: 23636/B (ďalej aj len „POHOTOVOSTĚ, s.r.o.“). Taktiež je na zmenke uvedené, že ide o zmenku "bez protestu", „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Napokon je na prednej strane zmenky uvedené: „číslo zmluvy: 500100066“. Na rube zmenky sa nachádza text: Namiesto nás na rad CD Consulting, s.r.o., K červenému dvoru 3269/25a, 130 00 Praha, Česká republika, IČO: 264 29 705 a pod týmto textom je text: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Jaroslav Fuchs, konateľ a podpis. Z obsahu predloženej zmenky vyplýva, že jej predchádzajúcim majiteľom bola spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o.

Okresný súd pri skúmaní podmienok konania (§ 103 OSP) zistil, že žalovaná bola o. i. účastníčkou i súdneho exekučného konania sp.zn. 4Er/902/2010 a sp.zn. 7Er/296/2011; ako oprávnený vystupovala spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Za týchto okolností okresný súd uvedený exekučný spis pripojil ex offo za účelom skúmania podmienok konania, najmä či (ne)existuje prekážka rozhodnutej veci (ktorú by predstavoval exekučný titul v danom exekučnom konaní). Z exekučného spisu (sp.zn. 4Er/902/2010) okresný súd zistil, že zmenka bola vystavená v súvislosti so zmluvou o úvere č. 500100071 (správne malo byť uvedené č. zmluvy 500100066, č. žiadosti o úver 500100071, poznámka odvolacieho súdu) uzavretou medzi žalovanou a POHOTOVOSTĚ, s.r.o. dňa 04.09.2009. Na základe uvedeného okresný súd tlačivom B podľa čl. 4 bod 4 Nariadenia žalobcu vyzval na doplnenie návrhu, či mu bola zmenkovým veriteľom postúpená aj pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o úvere a aby uviedol výšku nesplateného úveru v čase vyplnenia zmenky. Z obsahu vyjadrenia žalobcu okresný súd vyvodil, že: - spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. na žalobcu previedla len zmenku a nie aj pohľadávku z úverovej zmluvy, na ktorej zabezpečenie bola zmenka vystavená, - výška nesplatených častí úveru v čase vyplnenia zmenky nie je známa. Následne okresný súd tlačivo na uplatnenie pohľadávky spolu s prílohami a tlačivom na odpoveď (Tlačivo C) 03.01.2014 doručil žalovanej. Dňa 20.01.2014 doručila žalovaná okresnému súdu, podanie označené "Návrh na uplatnenie pohľadávky - odpoveď", v ktorom uviedla, že dňa 04.09.2009 uzatvorila so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava zmluvu o úvere č.500100066, na základe ktorej jej táto spoločnosť poskytla úver 300,- Eur a zaviazala sa tento úver vrátiť v 10 mesačných splátkach, počnúc dňom 17.09.2009. Vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru sa uvádza, že ak sa stane splatný celý úver naraz (čo je aj jej prípad), je povinná uhradiť úrok z omeškania vo výške určenej v § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej aj len „OBZ“). S poukazom na citované zákonné ustanovenie bola povinná platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Úrok z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“) a nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení, § 3, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Teda úrok predstavoval spolu 10,50% ročne, čo predstavuje za dobu od 18.09.2009 do 01.11.2010 celkom 12,40%, čo je 37,20 Eur, a tieto dňa 29.10.2010 spolu s istinou v celkovej výške 337,20 Eur poukázala na účet spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Tým pokladala vzťahy z predmetného úveru za vysporiadané. Poprela, že by dňa 04.09.2009 bola okrem zmluvy o úvere podpísala spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. zmenku na sumu 716,71 Eur a jej podpis na údajnej zmenke je sfaľšovaný.

Podľa čl. 7 bod 1 písm. c) Nariadenia okresný súd vo veci nariadil pojednávanie. S poukazom na vykonané dokazovanie, z neho vyvedené skutkové zistenia a závery za aplikácie Nariadenia, § 3, § 52, § 529 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 2, § 4 ods. 3 písm. b), ods. 5, 6 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy), § 17 zák. č. 191/1950 Sb. zákon zmenkový a šekový (ďalej aj len „ZZŠ“ alebo „zák. č. 191/1950 Sb.“), okresný súd dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby a zamietol ju. Konštatoval, že žalovaná zmenka je totožná so zmenkou na č.l. 21 spisu č.k. 4Er/902/2010 (s výnimkou chýbajúceho rubopisu). V exekučnom spise je Zmluva o úvere uzavretá dňa 04.09.2009 medzi POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou a táto zmluva má číslo 500100066, ktoré je uvedené na zmenke. Okresný súd poukázal na čl. 4, 14 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru s dohodou o vyplnení zmenky, na rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, sp.zn. SR 05997/10 zo dňa 16.07.2010, ktorým boli spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., voči totožnej žalovanej priznané peňažné nároky z totožnej zmenky; rozhodcovský súd priznal peňažné nároky zo zmenkovo-právneho vzťahu a nie zo vzťahu so spotrebiteľom. V nadväzujúcom exekučnom konaní exekučný súd uznesením pod č.k. 4Er/902/2010-26 zo dňa 25.01.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa tohto rozhodcovského rozsudku v časti zamietol, a to pre vymoženú sumu presahujúcej 300,- Eur, zmenkového úroku vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 716,71 Eur od 31.01.2010 do zaplatenia, zákonného úroku vo výške 6% ročne zo sumy 716,71 Eur od 06.05.2010 do zaplatenia, trov rozhodcovského konania vo výške 247,96 Eur a trov exekúcie v časti presahujúcich sumu 16,50 Eur. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že dôvodom čiastočného zamietnutia žiadosti bola skutočnosť, že okresný súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom. Konštatoval, že v danom prípade bola medzi oprávneným a povinnou uzavretá zmluva o úvere, ktorá neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, takže v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch išlo o úver bezúročný a bez poplatkov. Za daného stavu veci má oprávnený právo len na vrátenie sumy poskytnutých úverových prostriedkov vo výške 300,- Eur. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.02.2011. Dňa 07.02.2011 povinná oznámila, že oprávnenému dňa 29.10.2010 poukázala sumu 337,20 Eur pozostávajúcu z istiny

úveru 300,- Eur a úrokov z omeškania vo výške podľa občianskoprávných predpisov za obdobie od 18.09.2009 do 01.11.2010 (podanie sa nachádza aj na čl. 65 spisu sp.zn. 7C/145/2013). K podaniu je pripojená kópia ústrižka poštového poukazu o poukázaní sumy 337,20 Eur spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o. dňa 29.10.2010. Dňa 23.02.2011 okresný súd vydal poverenie na vymoženie sumy 300,- Eur a v časti, v ktorej bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá bolo rozhodnuté o zastavení exekúcie (uznesením č.k. 4Er/902/2010-36 zo dňa 28.02.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.03.2011). Listom zo dňa 10.08.2011 súdny exekútor vykonávajúci danú exekúciu oznámil, že povinná uhradila sumu 337,20 Eur s tým, že dlžná suma je 356,33 Eur. Dňa 20.07.2012 súdny exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie s odôvodnením, že pohľadávka oprávneného s príslušenstvom bola uhradená pred vydaním poverenia.

Okresný súd uviedol, že v danom prípade bol žalovanej poskytnutý úver 300,- Eur, ako to vyplýva zo zmluvy o úvere a zmenka bola vyplnená na zmenkovú sumu 716,71 Eur, teda ide o sumu presahujúcu viac ako 100% istiny úveru. Aj z obsahu žalobného návrhu vyplýva, že žalovaná uhradila sumu 337,20 Eur (z exekučného spisu pritom vyplýva, že sa tak stalo pred začatím exekučného konania, konkrétne túto sumu spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o. poukázala dňa 29.10.2010). Je teda zrejmé, že žalovaná vrátila sumu poskytnutého úveru.

Okresný súd konštatoval, že v danom prípade bol zneužitý inštitút indosácie zmenky. Právne inštitúty vyplývajúce zo zmenkového a šekového zákona boli použité na to, aby spoločnosť POHOTOVOŠŤ, s.r.o., prostredníctvom inej, jej nie úplne neznámej spoločnosti, získala nespochybniteľný exekučný titul k vymáhaniu svojich pohľadávok, ktoré však môžu byť dôvodné len ohľadne výšky poskytnutých a nevrátených peňažných prostriedkov, ale nedôvodné ohľadne ich (nezanedbateľného) príslušenstva. Žalovanej bol poskytnutý úver 300,- Eur, ktorý sa zaviazala vrátiť s poplatkom 250,- Eur, teda spolu sa zaviazala zaplatiť 550,- Eur, avšak, keďže ide o úver bezúročný a bez poplatkov, mala vrátiť len 300,- Eur. Žalovaná pritom zaplatila 337,20 Eur. Ak právna norma dovoľuje určité správanie a iná za predpokladu, že je zneužívané, ho zakazuje, takéto správanie nie je výkonom práva, ale protiprávnym úkonom. Výkonu práva, ktorý je jeho zneužitím tak súdy nemôžu poskytnúť ochranu, pretože by to bolo v rozpore s ust. § 3 Občianskeho zákonníka a najmä s čl. 36 Listiny (Nález Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 457/10 zo dňa 18.07.2013). V podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky ide podľa okresného súdu o rozpor s § 3 OZ a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Okresný súd poukázal i na závery Najvyššieho súdu Českej republiky v uznesení sp.zn. 33 Cdo 1201/2012 zo dňa 20.06.2013, že zabezpečenie záväzku zmenkou nemožno posudzovať mimo kontext kauzálneho vzťahu k spotrebiteľskému úveru. Ak žalobca pri nadobudnutí zmenky konal vedome na škodu žalovanej, ku ktorému záveru dospel okresný súd, tak v zmysle § 17 ZZŠ námietky, ktoré sa vzťahujú k predošlému majiteľovi zmenky a ktoré by inak musela vzniesť žalovaná (ako vystaviteľka zmenky), mohol predosť súd. K obrane žalovanej, že podpis na zmenke nie je jej pravým podpisom, okresný súd dokazovanie nevykonal, keďže žalovaná k tomuto tvrdeniu návrhy na dokazovanie nemala a vzhľadom na dôvody prvostupňového rozhodnutia okresný súd sám takéto dokazovanie nenariadil. O náhrade trov prvostupňového konania okresný súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 205 ods. 2 písm. b) OSP); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP); rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP). Vytkol okresnému súdu, že vykonal vo veci dokazovanie, ktoré účastníci nenavrhl. Zdôraznil, že na preukázanie svojich nárokov predložil súdu platnú zmenku. Ak žalovaná voči forme a obsahu zmenky nemala námietky, tak nebola daná okolnosť odôvodňujúca vykonanie ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci, pričom ust. § 120 ods. 1 tretia veta OSP je možné aplikovať len výnimočne. V danej veci okresný súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Okresný súd podľa žalobcu svoj procesný postup v dokazovaní nezdôvodnil. Pre vydanie rozsudku v tomto konaní postačovalo predloženie originálu zmenky; ide o cenný papier, do ktorého je inkorporované právo žalobcu ako indosatára. Žalovaná mohla na základe čl. 5 ods. 3, 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke a ak tak neurobila, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Podľa žalobcu okresný súd ex offo vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo (právnym) charakter žalovanej ako spotrebiteľa, avšak žalovaná sa tejto obrany žiadnym

spôsobom nedovoľovala a okresný súd tak konal vo vzťahu k žalobcovi nevyvážene a neobjektívne podporil žalovanú v tomto konaní, ktorá o takúto ochranu súdu nepreukázala záujem. Išlo teda zo strany okresného súdu o zásah do práva na spravodlivý súdny proces garantovaný čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6. Prvostupňový súd navyše pri vydávaní rozhodnutia vychádzal z podľa neho nesporných skutočností. Súd za nesporné považoval to, že žalovaná so spoločnosťou POHOTOVOŠŤ, s.r.o. uzatvorili zmluvu o úvere, ďalej že zmenka, ktorá je predmetom tohto konania, je zabezpečovacou zmenkou, že žalovaná uzatvorila zmluvu o úvere ako spotrebiteľka. Uvedené skutočnosti však neboli tvrdením ani jedného z účastníkov. Ak okresný súd na týchto údajne nesporných skutočnostiach založil meritórne rozhodnutie, tak rozhodnutie je postihnuté vadou, ktorá má za následok jeho nesprávnosť. Prvostupňový súd dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácie príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. Žalobca je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Zmenka je bez väd, ktoré by ju činili neplatnou a je samostatným abstraktným záväzkom, neakcesorickej povahy. Nie je možné ju spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené. Prvostupňový súd sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v ZZŠ nezaoberal. Žalobca zdôraznil, že predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. V konaní uplatňuje bezpodmienečný záväzok žalovanej, že za zmenku zaplatí. Okresný súd však vec posudzoval, akoby išlo o bežný zmluvný záväzok, čo je neprípustné. Podľa žalobcu v zmysle čl. 17 ZZŠ žalovaná vo všeobecnosti nie je oprávnená vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť žalovaný, tým menej tak môže činiť sám súd. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo 3/2008 zo dňa 22. októbra 2008 podľa ktorého : „Z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaníu, preukazovať, že mu odporca (povinný) zmenkovú sumu aj skutočne dlhuje. Z ustanovenia § 17 zák. č. 191/1950 Zb. síce vyplýva, že kto je žalovaný (povinný) zo zmenky, môže vznášať (robiť) proti zmenkovému nároku určité námietky, je však na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno teda spočíva na odporcovi (povinnom) a nie na navrhovateľovi (oprávnenom). Pokiaľ povinný dôkazné bremeno neunesie, bude nútený podľa zmenky plniť. Pri kauzálnych námietkach nie je možné prenesenie dôkazného bremena z odporcu (povinného) na navrhovateľa (oprávneného).“ Uvedené námietky majú hmotnoprávny charakter, preto v záujme rovnosti strán súd nie je oprávnený žalovaného na ne ani upozorniť. V danom prípade okresný súd porušil poučovaciu povinnosť súdu prekročením ust. § 5 ods. 1 OSP, porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Prvostupňový súd vyhodnotil zmenku ako vadnú, t.j. neplatný právny úkon. Uvedený záver však vychádza len z kauzálnych námietok, ktoré nikto z účastníkov v konaní nevzniesol, ani ich nepreukazoval. Kauzálne námietky sú po indosovaní v zásade neprípustné. Zmluvný vzťah medzi žalovanou a remitentom je po indosovaní irelevantný. Navyše žalobcovi nie je známy obsah údajného zmluvného záväzku. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.08.2002, sp.zn. 25Cdo 1839/2000 žalobca zdôraznil, že zmenkový záväzok je samostatný a oddelený od prípadného záväzku, ktorý bol pôvodom jeho vzniku a že zabezpečovacia zmenka ako prostriedok zabezpečenia je samostatným nárokom, nezávislým dokonca na existencii zabezpečenej pohľadávky (uznesenie Vrchného soudu v Prahe, sp.zn. 5Cmo 14/97). Podľa žalobcu zmenkový záväzok je priamy bezpodmienečný, nesporný, abstraktný a samostatný, celkom nezávislý od zabezpečovanej pohľadávky. Preto nie je možné hovoriť, že ide o zmenku podľa zákona o spotrebných úveroch a že tomuto zákonu odporuje. Ide o platnú zmenku a nárok je dôvodný. Konštatovanie súdu o personálnom prepojení konateľa právneho zástupcu žalobcu a bývalého konateľa žalobcu nie je pre konanie skutkovo ani právne významné. Nesprávny je aj záver o zneužití inštitútu indosácie zmenky. K tomuto záveru dospel okresný súd výlučne na základe účinkov daného inštitútu a bez vykonania potrebného dokazovania. Len samotné využitie právneho inštitútu indosácie pritom nie je možné vyhodnotiť ako jeho zneužitie. Obyčajná cesia nie je štandardným spôsobom prevodu zmenky a nie je legitímne a logické očakávanie, že veriteľ bude využívať inštitúty výhodnejšie pre dlžníka. Samotný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. pripúšťal, aby na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru bola vystavená zmenka; limitovaná bola len výška zabezpečenia vo vzťahu k aktuálnej výške dlhu v čase jej vyplnenia. Ak právna úprava pripúšťala používanie blankozmeniek, tak dohoda o vyplňovacom práve nemohla byť neplatná a nemohla byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani v prostredí spotrebiteľských úverov. Žalobca poukázal na rozhodovaciu prax niektorých krajských súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/79/2013 zo dňa 05.09.2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoZm/10/2013 z 21.11.2013). Žalobca navrhol, by odvolací

súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil, žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

K doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná v písomnom podaní z 15.12.2014 (č.l. 212-216 spisu). Napadnutý rozsudok okresného súdu označila za správny a odvolanie žalobcu za nedôvodné. Zdôraznila, že okresný súd jej ako spotrebiteľke bol povinný poskytnúť ochranu podľa právneho poriadku Slovenskej republiky i podľa noriem Európskej únie, a to ex offa. Žalovaná zdôraznila, že pohľadávka zabezpečovaná žalovanou zmenkou je totožná s pohľadávkou, ktorú spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., vymáhala neúspešne v exekučnom konaní sp.zn. 4Er/209/2010 na základe rozhodcovského rozhodnutia (v exekučnom spise sa nachádza zmluva o úvere i nevyplnená zmenka, obe pod číslom 500100066) po tom, ako žalovaná dlžnú sumu i so zákonným úrokom z omeškania zaplatila. Aj napriek indosácii zmenky žalovaná je vo veci spotrebiteľkou. Preto okresný súd konal správne, ak ex offa skúmal zmluvné podmienky, vrátane tých, ako a za akým účelom bola vystavená a podpísaná zmenka. Okresný súd správne aplikoval vnútroštátne právo a konal aj v súlade s čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, v ktorom je deklarovaná záväznosť právnych aktov Európskej únie a ich prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. V tomto smere žalovaná poukázala na uznesenie Súdneho dvora Európskej únie č. C-76/10 vo veci POHOTOVOSTĚ, s.r.o./Korčkovská, bod 54, podľa ktorého : „...smernica 93/13 ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom a uplatnenej v tomto rozhodnutí, ak tento súd má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave a podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže uvedený súd vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva“. „Vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú smernica 93/13 zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku (C-76/10 bod 50)“. Žalovaná vyjadrila názor, že by bolo v rozpore s morálkou, právnymi normami prijatými na ochranu spotrebiteľa a aj ústavnou SR, ak by súd posudzoval uplatnenú zmenkovú sumu a v konaní rozhodoval výlučne na základe zmenkového zákona, keďže právny poriadok SR tvorí jeden celok a všetky zákony musia byť v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR vykladané vždy súladne s ústavou. Podľa žalovanej bol daný aj ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby, a to z dôvodu res iudicata. Vzhľadom na charakter zmenky nie je možné akceptovať ani uplatnený úrok z omeškania 0,25% denne, čo predstavuje 91,25% ročne. Žalovaná navrhla, by odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a zaviazal žalobcu povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania.

Žalobca sa k podanému vyjadreniu žalovanej vyjadril (č.l. 222-224 spisu) tak, že zopakoval podstatnú argumentáciu uvedenú vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku. Zdôraznil zmenkový charakter uplatneného nároku, a to, že je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Žalobca zapakoval svoj odvolací návrh.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) postupom v medziach podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vo výroku vecne správne rozhodnutie, keď predmetné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku boli aplikované v zmysle čl. 19 Nariadenia.

Primárne k tejto právnej veci je nevyhnutné poukázať na Nariadenie, ktoré rieši spôsob konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu a ktoré by malo zjednodušiť a zrýchliť konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu v cezhraničných sporoch a zároveň znížiť náklady. Okrem účelu a zmyslu uvedeného Nariadenia a skutočnosti, že žalobca uplatnil pohľadávku práve v zmysle čl. 4 ods. 1 Nariadenia vyplnením vzorového tlačiva „A“, doručeného Okresnému súdu Dolný Kubín dňa 28.03.2013, bolo súčasne potrebné prihliadnuť aj zo strany odvolacieho súdu na charakter uplatnenej pohľadávky a opis dôkazov, ktoré túto uplatnenú pohľadávku podporujú. Z údajov obsiahnutých na vzorovom tlačive „A“ a opisu dôkazov bolo zrejmé, že žalobca uplatnil pohľadávku zo zmenky ako indosatár, ktorý nadobudol všetky práva zo zmenky, ktorú vystavila žalovaná dňa 04.09.2009 na zmenkovú sumu 716,71 Eur so záväzkom úhrady zmenkového úroku vo výške 0,25% denne 31.01.2010. Vo vzorovom tlačive „A“ na uplatnenie pohľadávky podľa Nariadenia pod bodom 8.1 pri údajoch o uplatnenej pohľadávke žalobca ďalej uviedol, že indosovaná zmenka je vistazmenkou opatrenou doložkou „na platenie predložiť v lehote

4 rokov od vystavenia". Zmenka bola vystavená dňa 04.09.2009 na sumu 716,71 Eur, pričom do nej bol zahrnutý aj záväzok žalovanej zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad zmenkového veriteľa zmenkovú sumu spolu s 0,25 % denným úrokom od 31.01.2010. Keďže na zmenkovú sumu žalovaná zaplatila 337,20 Eur, navrhol žalobca podľa čl. 7 Nariadenia vydať rozsudok, ktorým sa žalovanej uloží, aby do troch dní od doručenia rozsudku zaplatila žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 379,51 Eur, zmenkový úrok vo výške 0,25% denne zo zmenkovej sumy 716,71 Eur od 31.01.2010 do 02.11.2010, čo predstavuje 494,54 Eur a zo sumy 379,51 Eur od 03.11.2010 do zaplataenia, 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy 716,71 Eur od 06.05.2010 do 02.11.2010, čo predstavuje 21,38 Eur a zo sumy 379,51 Eur od 03.11.2010 do zaplataenia, ako aj zmenkovú odmenu vo výške 2,39 Eur a náhradu trov konania.

Podľa § 212 ods. 1 OSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 212 ods. 3 OSP, na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalobcu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahŕňa v sebe kvalitatívnu i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvého stupňa vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a po skutkovej a právnej stránke sa stotožňuje s dôvodmi relevantnými pre rozhodnutie vo veci týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky relevantného charakteru.

V súvislosti s odvolacími dôvodmi žalobcu vo vzťahu k napadnutému výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol, krajský súd poukazuje na vyššie citované zákonné ust. § 219 ods. 2 OSP. Práve z titulu aplikácie § 219 ods. 2 OSP nebolo podľa názoru krajského súdu potrebné, aby podrobné skutočnosti skutkového a hlavne právneho charakteru, ktoré boli uvedené v odôvodnení rozsudku okresného súdu, boli opätovne uvádzané aj v dôvodoch tohto rozhodnutia krajského súdu, pretože § 219 ods. 2 OSP umožňuje, aby sa krajský súd ako súd odvolací v odôvodnení obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorý postup je v súlade aj s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého...„odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (III. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok, potom k požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho je postačujúce odkázať na závery rozsudku okresného súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a len vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu zvýrazniť a doplniť na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia ďalšie dôvody tak, ako to vyplýva z § 219 ods. 2 OSP, čo je v zhode aj s judikatúrou Ústavného súdu SR.

Krajský súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP) nezistil dôvody, na základe ktorých by malo dôjsť k zmene alebo zrušeniu napadnutého rozsudku okresného súdu a k vráteniu veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu krajský súd zdôrazňuje nasledovné.

Podľa ust. § 103 OSP, kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 151 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, po zapísaní veci do príslušného súdneho registra v aplikácii, asistent skontroluje správnosť zapísaných údajov, vykoná lustráciu predchádzajúcich zápisov a v prípade potreby opraví nesprávne zapísané údaje alebo doplní chýbajúce údaje.

Vo všeobecnosti je potrebné rešpektovať základnú zmenkovo-právnu doktrínu, že zo zmenky samotnej ako abstraktného cenného papiera v zásade nie je možné bez ďalšieho určiť, či ide o spotrebiteľa. Pokiaľ však súd spoľahlivo zistí, na základe skutočností vyplývajúcich zo žalobného návrhu, že na strane žalovaného ide o spotrebiteľa, poskytne mu ochranu prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa (Stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodných č. 93 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015). Za takú skutočnosť a na ňu nadväzujúci procesne prípustný spôsob zistenia skutočnosti, že žalovaným zo zmenky je spotrebiteľ, považoval odvolací súd v danej veci obvyklé lustračné údaje okresného súdu (lustráciu predchádzajúcich zápisov) o súvisiacich, predchádzajúcich či súbežne prebiehajúcich súdnych konaniach totožných účastníkov, v rámci zisťovania podmienok konania (§ 103 OSP v spojení s § 151 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, vo väzbe na čl. 19 Nariadenia), cez ktorý postup bolo zistené predtým vedené exekučné konanie voči žalovanej, sp.zn. 4Er/902/2010. V danom prípade odvolacie dôvody žalobcu prevažne vychádzali z tvrdenia, že žalovaná nevzniesla v konaní žiadne námietky. Avšak z obsahu spisového materiálu nepochybne vyplýva, že žalovaná vzniesla relevantné námietky voči uplatnenej zmenke, resp. voči žalobnému návrhu, a to spôsobom predpokladaným Nariadením.

K poukazu odvolateľa na nespornosť záväzku žalovanej za zmenku zaplatiť, ktorá sa nepochybne vzťahuje na celý záväzok obsiahnutý na zmenke, zmenkový úrok nevynímajúc, pričom žalovaná vzniesla relevantné námietky voči uplatnenej zmenke, a to spôsobom predpokladaným Nariadením, odvolací súd poukazuje i na čl. I § 5 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb., podľa ktorého, v zmenke zročnej na videnie alebo na určitý čas po videní môže vystaviteľ ustanoviť zúrokovanie zmenkovej sumy. V inej zmenke platí táto doložka za nenapísanú.

Podľa čl. I § 48 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb.

- 1/ majiteľ môže postihom žiadať zmenkovú sumu, pokiaľ nebola zmenka prijatá alebo zaplatená, s úrokmi, ak boli dojednané.
- 2/ šesťpercentové úroky odo dňa zročnosti;
- 3/ trovy protestu a podaných správ, ako aj ostatné trovy;
- 4/ odmenu vo výške jednej tretiny percenta zmenkovej sumy alebo v menšej dohodnutej výške.

Vo všeobecnosti krajský súd uvádza, že prvý odsek citovaného § 48 vymedzuje, aké nároky má majiteľ zmenky pri postihu v prvom stupni, ktorý môže viesť proti všetkým zmenkovým dlžníkom bez výnimky. Majiteľ má vždy právo žiadať to, na čo zmenka znie, t.j. zmenkový peniaz, nominálnu hodnotu zmenky. Pokiaľ je prípustné úročenie zmenky podľa čl. I § 5 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb., možno požadovať aj úroky zo zmenky vyplývajúce. Len zmenky na videnie (vistazmenky) a zmenky splatné v určenej lehote po videní (lehotné vistazmenky), nemajú pri vystavení splatnosť exaktne stanovenú, pretože tá je závislá na činnosti majiteľa zmenky v budúcnosti. Preto len tu sa pripúšťa úročenie. Úroková sadzba musí zo zmenky vyplývať, a to od počiatku. Dikciu vyplývajúcu z čl. I § 48 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. „boli dojednané“ nemožno brať doslova, a nie je dôvod predstavovať si za tým určitú zmluvu, ale len skutočnosť, že vystavca zmenku na videnie alebo lehotnú zmenku vystavil s úrokovou doložkou a remitent ju prevzal. Z uvedeného úroková doložka obsiahnutá na zmenke nespĺňa rovnakú funkciu ako zmluvná pokuta.

Začiatok úročenia zmenkovej sumy nemožno regulárne stanoviť na dátum spadajúci do doby pred vystavením zmenky. Začiatok doby úročenia zmenkovej sumy nie je prípustné stanoviť ani na dátum neexistujúci alebo na dátum nemožný. Zákon však opomína otázku, dokedy sa zmenková suma v dôsledku opatrenia zmenky relevantnou úrokovou doložkou úročí. Vzhľadom k tomu, že počiatok

lehoty úročenia zmenkovej sumy je v dispozícii zostaviteľa úrokovej doložky a zo zákona nemožno vyvodit' žiadnu prekážku, ktorá by bránila v dispozícii s dobou ukončenia lehoty úročenia zmenkovej sumy, nemalo by byť stanovenie ukončenia lehoty úročenia zmenkovej sumy považované za neúčinné. Odvolací súd je toho názoru, že koniec lehoty úročenia zmenkovej sumy úrokovou doložkou však nemožno stanoviť ľubovoľne, teda záver lehoty nemožno stanoviť na dátum neexistujúci alebo na dátum nemožný. Koniec lehoty úročenia zmenkovej sumy úrokovou doložkou nemožno rovnako určiť tak, aby bol situovaný do doby po splatnosti zmenkovej pohľadávky. Tým nie je však dotknutá požiadavka veriteľa na úročenie pohľadávky až do okamihu zaplatenia, pretože uhradzovaciu funkciu od splatnosti zmenkovej pohľadávky do doby zaplatenia zmenkového dlhu od dohodnutých úrokov, preberajú zákonné šesťpercentné úroky, ktoré sú v súlade s obsahom ust. § 48 a § 49 Článku I zákona č. 191/1950 Zb. súčasťou postihového zmenkového plnenia.

Aj z vyššie uvedeného záveru postupoval a rozhodol prvostupňový súd správne, keď nárok v časti o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zamietol.

Rovnako vecne správne v danom prípade rozhodol okresný súd vo vzťahu k zvyšnému nároku na zaplatenie sumy 379,51 Eur s príslušenstvom. V súvislosti s odvolacími dôvodmi žalobcu vo vzťahu k napadnutému výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol, krajský súd poukazuje, že v danej veci bol nepochybne dodržaný postup podľa Nariadenia a aj cez dôvody uvádzané žalovanou po doručení Tlačiva C na odpoveď voči podanému návrhu žalobcu (Tlačivo A). Okresný súd mal takto priamo vytvorený priestor pre posúdenie námietok - obrany žalovanej z hľadiska jej právneho statusu spotrebiteľa vo vzťahu i k predchádzajúcemu majiteľovi doloženej zmenky, ktorá bola indosovaná na žalobcu, pričom nebol vylúčený ani žalobcom namietaný procesný postup okresného súdu ex off. Správnosť procesného postupu, dokazovania a jeho vyhodnotenia v skutkovej a vecno-právnej rovine v danom prípade potvrdzuje aj Spoločné Stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa zo dňa 20. októbra 2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015, pod č. 93 a podľa ktorého: „I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje“.

V konkrétnych podmienkach danej veci odvolací súd zvyrazňuje tie zistenia a závery okresného súdu, ktoré v súvislosti s predtým vedeným a už ukončeným exekučným konaním voči žalovanej sp.zn. 4Er/902/2010, viedli k zamietnutiu uplatneného nároku žalobcu, ak bolo zrejmé postavenie žalovanej ako spotrebiteľky v úverovom vzťahu s predchádzajúcim majiteľom zmenky zabezpečovacej poskytnutý spotrebiteľský úver. Bolo preukázané, že zmenka sa kauzálne týkala a v uplatnenom rozsahu mala zabezpečovať už len úhradu poplatkov, úrokov z omeškania, resp. sankcií súvisiacich s omeškaním žalovanej s platením istiny (spotrebiteľského úveru), avšak z dokazovania dostatočne vyplynul záver súdu prvého stupňa, že malo ísť o úver bez úrokov a poplatkov, pre chýbajúce zákonné náležitosti vyžadované pri úveroch poskytovaných spotrebiteľom (RPMN). V tomto smere okresný súd dôvodne v danej veci poukázal i na to, že exekútor v exekučnej veci vedenej o peňažných nárokoch veriteľa (predchádzajúceho majiteľa zmenky indosovanej na žalovaného) proti žalovanej vrátil poverenie na vykonanie exekúcie s tým, že celý dlh žalovanej zanikol vyplatením v oprávnenom rozsahu. Za tohto dôkazného stavu v dotknutej prejednávanej veci nebolo možné poskytnúť nárokom žalobcu právnu ochranu v zmysle žalobného návrhu a nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu vychádzajúcou výhradne z doloženej zmenky, bez prihliadania na ďalšie skutkové a právne okolnosti,

ktoré vyšli v konaní najavo procesne prípustným spôsobom za rešpektovania rozsahu súdnej ochrany spotrebiteľov vyžadovanej právnym poriadkom SR a EÚ, a to i v rozhodnej dobe vzniku záväzkového právneho vzťahu, z ktorého pochádzajú žalobcom uplatňované nároky v tomto súdnom konaní.

Z týchto relevantných dôvodov došlo k potvrdeniu napadnutého rozsudku okresného súdu v zmysle § 219 ods. 1 OSP tak v meritórnom výroku o zamietnutí žaloby ako aj v (závislom) výroku o trovách prvostupňového konania.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o predchádzajúce rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, resp. viacerých krajských súdov, ktoré v odvolaní uvádzal žalobca a tiež rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v obdobných veciach, dátumovo vydané pred 20. októbrom 2015, v ktorých pri rozhodovaní vychádzal primárne (len) zo zmenkového charakteru uplatneného nároku v kombinácii s účelom Nariadenia, v zásade bez prihliadania ex officio na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za (zabezpečovacou) zmenkou, tak sa poukazuje na vývoj rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté Stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodných č. 93 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015 ako Spoločné stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Práve s ohľadom na požiadavku právnej istoty z hľadiska jednotného rozhodovania súdov v totožných, či obdobných veciach, je odvolací súd povinný rešpektovať relevantnú judikatúru ale aj prijaté zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať (k tomu pozri IV. ÚS 481/2011), čo rovnako platí i smerom k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu.

Vychádzajúc aj z uvedeného spoločného stanoviska, aj keď v rozhodnom období (do 31.12.2010) samotné vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch bolo povolené, rovnako tak indosácia zmenky zabezpečovacej spotrebiteľský úver, tak v danej veci bolo dôvodné poskytnutie ochrany súdom prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa, o to viac, ak tak bolo vykonané v súvislosti so vznesenými kauzálnymi námietkami žalovanej ako spotrebiteľky. V tomto smere odvolací súd zhodne so spoločným stanoviskom akcentuje, že: „Ani nariadenie ani OSP neobmedzuje odporcu v tom, aké námietky môže uplatniť. Ak by vzhľadom na uplatnené námietky odporcu súd dospel k záveru, že navrhovateľ vedome konal na škodu odporcu ako dlžníka z indosovanej zmenky, pretože pri nadobudnutí zmenky, na ktorej je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy vedel, že sa jedná o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky v zmysle § 17 ZZŠ a z údaju o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, ktorá informuje o kauzálnom vzťahu vedúcemu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva navrhovateľa by tak vzhľadom na konkrétne zistené okolnosti bol v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 OZ, ako aj so ZSÚ v znení platnom do 31.12.2010, pretože indosácia zmienek zabezpečujúcich záväzok dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy v posudzovaných okolnostiach predmetných prípadov bola v rozpore s ust. § 4 ods. 7 citovaného zákona v znení platnom do 31.12.2007; toto platí aj pre ust. § 4 ods. 6, 7 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2008 do 31.12.2010“.

„Pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 ZZŠ by spôsobila spotrebiteľovi neprimerané ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. §17 obsahuje úpravu, podľa ktorej kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody, s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný“.

„Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho

neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

Posudzované rozhodnutie súdu prvého stupňa tak z procesného ani vecno-právneho hľadiska nevybočilo z rámca daného právnou úpravou aplikovanou okresným súdom, relevantnou pre rozhodnutie v danej veci, v spojení s vyššie uvádzaným spoločným stanoviskom.

K úplnosti sa poukazuje i na postup odvolacieho súdu, ktorý ak pri potvrdení napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa precizoval jeho dôvody, tak neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu (porovnaj obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 1, 2, 8 OSP, § 142 ods. 1 OSP. V tomto odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorá uplatnila a včas vyčíslila trovy odvolacieho konania za trovy právneho zastúpenia advokátom. Priznané trovy odvolacieho konania za trovy právneho zastúpenia vo výške podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov tvorí náhrada za 2 vykonané úkony právnej služby - 1 x prevzatie a príprava zastúpenia a 1 x podanie písomného vyjadrenia žalovanej k odvolaniu žalobcu (č.l. 212-216 spisu) v podaní právneho zástupcu žalovanej z 15.12.2014 á 28,22 Eur, t.j. 2 x 28,22 Eur + 2 x režijný paušál 8,04 Eur = 56,44 Eur + 16,08 Eur = 72,52 Eur + 20 % DPH 14,50 Eur; takto spolu 87,02 Eur, ktorú sumu nahradí žalobca v lehote podľa § 160 ods. 1 OSP a podľa § 149 ods. 1 OSP na účet advokáta žalovanej (miesto plnenia).

Toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).